

Sofia și Steluța de Mare

Scrisă de *Melania Ciomaga*
Ilustrații de *Lorina Popovici*
Consultant artistic: *Adrian Barbu*

— Ți-am adus o prăjitură de la cofetărie, îi spuse nașa Sofiei, zâmbindu-i și întinzându-i-o. Sofia intră în camera ei fără o vorbă.

Nu era o perioadă ușoară pentru ea.

Mama plecase din nou la muncă în străinătate și ea se simțea atât de singură, de pierdută! Nașa ei, la care locuia cât timp lipsea mama, ținea mult la ea și se străduia să-i arate asta.

— Cu cine te-ai jucat astăzi? Ce-ai mai făcut împreună cu prietenii tăi? obișnuia ea s-o întrebe când se întorcea de la școală. De multe ori Sofia nu-i răspundea.

Dar de data asta Sofia fusese impresionată de darul primit. Se simțea văzută. Privea cu atâta drag steluța de mare pe care nașa ei o așezase la vedere, pe noptieră. — Hei! se auzi o voce nu departe de Sofia. Unde sunt? Nu-mi pare cunoscut tărâmul acesta. Sofia cercetă în stânga, căută în dreapta, se uită în sus și în jos. Nu-i venea să creadă. Nu mai era nimeni în cameră. Privi atentă spre locul de unde se auzea vocea. „Să fie steluța? Dar cine a mai văzut sau auzit despre așa ceva? Steluțele de mare nu vorbesc”, își spuse ea, extrem de curioasă. Sofia se ridică și o studie cu mare atenție. Avea dreptate: steluța chiar prinsese viață. — Dar tu cum de vorbești? Cum de înțeleg ceea ce spui? Hmmm! Ciudat! se adresă ea steluței de mare când realizează că nu se înșela. Steluța chiar vorbea. Îi vorbea ei.

— Steluțo, n-am idee cum ai ajuns tu aici. Știi, eu am învățat la școală că steluțele de mare trăiesc în apa mărilor și a oceanelor și mă mir cum de poți respira aici. Fără apă sărată voi nu rezistați. Așa că nu știu ce să-ți răspund. Te afli în camera mea și, după cum vezi, eu nu trăiesc în apă.

— Ce ciudățenie! fu rândul steluței de mare să se mire. Că înțelegem, că nu înțelegem cum de sunt aici, iaca sunt aici. Și nu pot spune că-mi pare rău. Chiar deloc. Mie îmi plac experiențele noi. Cred chiar că ne vom înțelege foarte bine. Sau greșesc? i se adresă steluța Sofiei căreia tot nu-i venea să creadă cu cine purta o conversație în acel moment, chiar în camera ei.

— Da! Da! Sigur că da! Adică nu! Nu greșești deloc! îi răspunse Sofia. Steluța sări voioasă în brațele Sofiei care purta una dintre rochițele ei preferate.

— Dar cum te cheamă? o întrebă și i se cuibări apoi afectuoasă la piept, rămânând câteva clipe aproape de inima ei.

— Ce senzație specială! gândi Sofia. Deși îi plăcea, simți că o copleșesc emoțiile.

Luă cu delicatețe steluța și o așeză pe noptieră.

— Eu sunt Sofia. Și tu... pari... foarte prietenoasă, dar nu mă cunoști. Nu-ți e teamă de lumea mea și de mine?

Sofia se retrase într-un colț al patului ei. Dintr-o dată toată tristețea – pe care o simțise până să-i vorbească steluța – reveni. Se simțea atât de singură, de neînțeleasă și chiar abandonată.

Și într-o oarecare măsură i se făcu frică.

